

малките рибки, които весело плъскаха съ опашките си по водната повърхност.

Не много следъ него, ето че и Данчо докара кравите си. Но щомъ видѣ своя малкъ съседъ, отби се отъ пътя, прекара животните презъ моста и отиде на другия брѣгъ. Митко не го и видя. Като пустна кравите, Данчо слѣзе до рѣката да се забавлява. Една стара, крива върба бѣ надвесила клоните си надъ дълбокъ виръ, сѣкашъ се оглеждаше въ неговата дълбочина. Две малки мрънки, съ червени крилца, се гонѣха въ водите на вира; гмуркаха се, излизаха отъ горе и пакъ изчезваха.

— Ехъ да мога да плесна поне една съ тоягата! — веднага рече Данчо и безъ да мисли много, се покатери по върбата. Но точно когато стигна до срѣдата и се надвеси надъ вира, старата позеленѣла кора се откърти и Данчо, съ силенъ писъкъ, полетѣ на долу и падна въ вира.

Митко се сепна. Той чу вика. Видѣ кравите на Данчо отсреща въ другата ливада и разбра какво е станало. Погледна къмъ върбата и видѣ шапката на Данчо да се носи надъ водата.

— Помощъ! помощъ! — извика Митко и се огледа въ страни, но тамъ нѣмаше никой, който да се притече на неговия зовъ. Само овцете кротко кжсаха зелените листенца, а кравите гледаха очудено, стрестнати отъ силния викъ.

Съ свѣткавична бързина, въ ума на Митко мина мисълта за спасение.

Данчо не го обичаше, пакостѣше му, бѣше зълъ и лошъ спрямо него — но що отъ това? Той сега е въ опасностъ и има нужда отъ неговата помощъ.

Въ главата му бърже се нижеха мислитѣ:

— Обичай враговете си!..

— Помогни на нуждаещия се!.. — Спаси погиващия!..

Винаги така говорѣше бѣловласиятъ свещеникъ въ църква. Митко често е слушалъ тия думи. Тѣ бѣха думи на Спасителя Христа.

Въ тоя мигъ, далече отъ задъбаиря, се обади селската камбана, приканваша набожните селяни на утринна молитва.

Тя прекъсна мислитѣ на Митко. Той разбра, че време за бавене нѣма. Съ единъ скокъ се хвърли въ водата, заплъска съ ржце и се приближи до вира, въ момента, когато давящиятъ се, за последенъ пътъ, се показва надъ водата.

Съ едната ржка Митко бързо хвана Данчо за ризата и се помъжи съ другата да се задържи надъ водата и излѣзе на брѣга. Но давящиятъ се обви здраво съ ржцете си тѣлото му и го повлѣче съ себе си къмъ дъното.

Съ мжка малкиятъ спасителъ освободи пакъ едната си ржка и напръгна всички сили за борба. Но разбитата, разпънена вода понесе двете деца надолу по течението.

* * *

Селскиятъ раздавачъ, който носѣше пощата въ съседното село, стъпи на моста. Уморенъ